

Промоз
Александрія,
125 г. до Р. Х.

Бартішус

Убивці вдерлися на територію палацу опівночі — чотири чорні тіні на тлі муру. Висота була велика, земля — тверда, та їхній стрибок виявився не гучніший за шурхіт дощу. На три секунди вони нерухомо причаїлись, внюхуючись у повітря. А потім крадькома рушили вперед — крізь темні сади, повз тамариски й фінікові пальми, до покоїв, де спочивав хлопчик. Ручний гепард на ланцюгу ворухнувся уві сні: десь далеко в пустелі завили шакали.

Убивці кралися навшпиньки, не залишаючи слідів на довгій вогкій траві. За плечима в них майоріли плащі, розбиваючи їхні тіні на клапті. Що тут можна було побачити? Хіба що листя, яке шелестіло під вітерцем. Що тут можна було почути? Хіба що вітер, який зітхав у пальмовому гіллі. Ані вогника, ані звуку... Отож і джин у подібні крокодила,

що вартував біля священного ставу, нічого не помітив — і не поворухнувся, хоч вони пройшли на відстані лусочки від його хвоста. Як на людей, це було вельми непогано.

Про денну спеку залишився тільки спогад: у повітрі панувала прохолода. Над палацом байдуже сяяв повний місяць, заливаючи сріблом дахи та подвір'я¹.

Вдалині, за муром, спросоння бурмотіло величезне місто: рипіли колеса по брудних дорогах, із веселого кварталу біля пристані долинав сміх, хвилі м'яко плескали об каміння. У вікнах горіли світильники, на дахах тліли невеликі жаровні, а на вершку маяка біля входу до гавані палало вогнище, несучи свою звістку далеко в море. Його блискітки, мов чарівні іскринки, танцювали серед хвиль.

Вартові на постах поринули в азартні ігри. У залах із численними колонами спали на своїх солом'яниках слуги. Палацову браму було замкнено на три засуви — товщі за людське тіло. Ніхто не дивився в бік західних садів, якими на чотирьох парах нечутних ніг пробиралася смерть — невловима, мов скорпіон.

Вікно кімнати хлопчика було на другому поверсі палацу. Чотири тіні причаїлися біля муру. Ватажок подав знак. Один за одним вони притулялися до кам'яної стіни — і дряпалися нагору, чіпляючись лише кінчиками пальців і нігтями на ногах². Зазвичай таким чином вони вилазили на мармурові колони й крижані водоспади від Масилії до Гадремауту,

¹ Прикметною рисою їхньої секти було те, що вони діяли тільки в повний місяць. Тим важчим видавалось завдання, й тим почесніше було здобути перемогу. А поразок вони ніколи не знали. До того ж вони носили тільки чорне вбрання, уникали м'яса, вина, жінок, музикування на духових інструментах — і ще чомусь не їли сиру, крім того, що готувався з молока кіз, виплечаних серед пустелі, яка слугувала їм прихистком. Перш ніж виходити на роботу, вони постили цілу добу, неклішно зирили в землю, потім їли невеличкі коржики з гашишу й насіння кмину, не запиваючи водою, аж поки їхні горлянки ставали жовті. Дивно, як їм узагалі щастило когось убити.

² Нігті ці були страхітливі: довгі, криві й гострі, мов орлячі пазурі. Вбивці дуже турбувались про свої ноги, розуміючи їхню вагу в своїй справі: вони часто мили їх, розтирали вапняком і вимочували в сезамовій олії, аж поки стопи ставали м'які, мов пух.

тож видряпатись по мурі було для них якнайлегшою справою. Вони повзли нагору, мов кажани стінкою печери. Місячне сяйво виблискувало на металевому знарядді, яке вони стискали в зубах.

Нарешті перший убивця дістався до підвіконня, по-тигрячому вискочив на нього — і зазирнув до кімнати.

Місяць яскраво освітлював кімнату: вузьке ліжко було видно чітко, наче вдень. Хлопчик уві сні лежав нерухомо, як мертвий. Його темне волосся розкуйовдилось по подушках, світла ягняча шийка беззахисно біліла серед шовків.

Убивця витяг із зубів свій кинджал. Він спокійно оглянув кімнату, оцінюючи її розміри й шукаючи можливих пасток. Кімната була велика, темна, без зайвих розкошів. Три колони підтримували її стелю. Віддалік видніли двері з тикового дерева, взяті зсередини на засув. Біля стіни стояла відімкнена скриня, наполовину заповнена всіляким одягом. Убивця помітив недбало скинутий плащ, який лежав на коштовному кріслі, побачив розкидані на підлозі сандалі й оніксову чашу з водою. В повітрі ледь чувся запах парфумів. Убивця, для якого такі пахощі означали занепад і розпусту, зморщив носа³.

Примруживши очі, він перевернув кинджал. Тепер він тримав його за блискуче вістря великим і вказівним пальцями. Кинджал здригнувся — раз, потім ще раз. Убивця націлявся: досі йому ще ніколи й ніде — від Картагену до Колхиди — не випадало схибити. Кожен кинутий ним кинджал влучав прямісінько в горло.

Зап'ясток майнув у повітрі. Срібна дуга клинка розтяла повітря навпіл. Кинджал м'яко встромився в подушку — за джойм від хлопчикової шиї.

Убивця, не вірячи власним очам, заціпенів на підвіконні. Його руки були помережані численними шрамами, які свідчили про те, що їхній господар — адепт темної академії.

³ Секта уникала парфумів з практичних міркувань — сектанти воліли ховатись, змащуючи тіло пахощами, відповідними до умов праці: у садах — пилом, у храмах — кадильним димом, у пустелях — піском, у містах — помями й гноєм. Сумлінні, нівроку, були хлопці!

Адепт ніколи не хибить! Кидок був точний, розрахований до дрібнички... І все ж таки вбивця схибив. Можливо, жертва в останню мить поворухнулась? Ні, це неможливо: хлопчик міцно спав. Убивця витяг другий кинджал⁴. Знову старанно націлився (розуміючи, що його спільники, які чекають на нього внизу, аж палають похмурим нетерпінням), змахнув рукою...

Другий кинджал так само м'яко опустився на подушку — знову за дюйм від принцової шиї, тільки цього разу з іншого боку. Хлопчиків тим часом щось, напевно, снилося: кутиками його вуст промайнула примарна усмішка.

Убивця насупився під чорною вуаллю пов'язки, що ховала його обличчя. З-за пазухи він дістав смужку полотна, скручену в міцний мотузок. За сім років, що минули відтоді, як Самітник наказав йому скоїти перше вбивство, цей зашморг ніколи не дерся, а руки адепта жодного разу не тремтіли⁵. Спритно, мов леопард, убивця зіскочив з підвіконня — й подався вперед осяяною місяцем підлогою.

Хлопчик у ліжку щось пробурмотів і ворухнувся. Убивця застиг на місці, мов чорна статуя посеред кімнати.

За його спиною, у вікні, з'явилися двоє його спільників. Вони дивились на нього й чекали.

Хлопчик тихенько зітхнув і знову завмер. Він лежав горілиць на своїх подушках, а обабіч нього стрімili руків'я кинджалів.

Минуло сім секунд. Убивця знову заворушився. Він зупинився біля подушок, обкрутив кінці зашморга довкола п'ястуків.

⁴ Звідки він витяг його — я вам не казатиму. Лише скажу, що цей кинджал мав певні вади з точки зору гігієни, проте був надзвичайно гострий...

⁵ Гірський Самітник навчав своїх учнів убивати численними надійними способами. Вони краще за всіх користувались зашморгами, мечами, ножами, кийками, мотузками, отрутою, дисками, арканами, отруєними кульками й стрілами. Так само чудово в них виходив пристрій. А ще їх навчали вбивати кінчиками пальців і ударом ноги, а особливим їхнім умінням було вбивство непомітним щипком. І, нарешті, найкращі учні осягали мистецтво душити глистюками. А найголовніше, що жоден з них анітрохи не почувався винним: їхня віра, що базувалась на цілковитій зневазі до святості людського життя, виправдовувала й освячувала будь-яке вбивство.